

Truls og Inger

De jode morgue staler ned i sommerdalen gå
 og hús maunshy theus rúte, de mæler roses på
 hvor húsleude de glode, som künde de forstå
 at eu der stua med dodeu, bak hy lte beggen lå.

2) På elvedagts luftning, strom mer herud eu lyd
 ka fjern sakt hais hang av skudd, rop ferd
 Men dempet kinn og sum ræude, den toner mat hekket
 tu for ei vel forstyrre den alvorlige stid

3) På jordstaket over dønn sitter den sorte katt,
 den baster sig med potuden steyken skjeggit glatt,
 Jeg vet ei om du passer sig for livets glode fest
 Jeg tror heller for du sterte, den usy nige gjest

4) På sorte peis i stabelt et bål av bjuktlov
 I stuen selv er fest for Spuidelrev og stov
 På sorte peis i stabelt et bål av bjuktlov
 med nypeloms tuden så blekaktig rodd
 og grøn duffende ever er gulvplanken stodd

Men se i sengen ligger døende gamle Truls
 med klammre soed på pannen
 med matt, sy vunde puls
 Og hos ham på krukken, sitter Inger hans vit
 så tro ham i dodeu
 som hime var det i hans liv.

(Berthard & Anette for Kari
 → nabov. Fatige, ha n drøle hjemme)

For står ei barnflokkum om den døendes seng
 Akk hudsmauds kär er armad, hans lod er hård og Streng
 Seks Sommer og en datter, i bygd og fjern by
 Ha' Sjene folk for fødem, for klar og for ty.

Her hos ham sitter Trage, hans to gamle vter
 og mykt er hendes hjerte, lad så pyggen være Stev
 Her trofast hadde iugnu, på den skunde natterakt
 'eldud og lakant brest, eller halm putu lig t

Her sit forklæ forer him det mager skumpne kiud
 ti øyets barns glød, gjør brullen dunn og bliud
 Så lesu him igjen av den hellige bok
 med dæmde skumme, det trostokte Spug

Ten kan ei Helle Lamy ei pulver py Ste ut
 den druk him vel mot døden, him lærte av sin Gud
 Du Springu av livets kilde, den stemmer med klare ord
 om Ham, der gikk i graven, og til himmelen oppfor

Med hånd om Sengestolpen, him loer med besner
 mot hans mind Sott gamle øre, han ender ikke mer
 Fjærser, him byter søgte hülkende ut
 Når hans hender er foldet, er jeg ferdig min Gud.